

Arrest

nr. 124 568 van 22 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 26 juni 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. ANTHONI, die *loco* advocaat M. DAL verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 juni 2013 neemt de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden bestreden en luiden als volgt:

“Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van

een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22/02/2013 werd ingediend door:

Naam: D.

Voornaam: T.

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/ zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk: bewijs 2 jaar regelmatige ontmoetingen voorafgaand aan de aanvraag, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Voorafgaandelijk moet het volgende worden gesteld:

Wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten, komt het aan de verwerende partij toe om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetsbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Indien verwerende partij vaststelt dat dit niet het geval is dan kan zij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk beschikt of dat hij naliert aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer de verwerende partij constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden, komt het haar toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is

derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskenning van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

Luidens de bepalingen van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 volgens dewelke wanneer het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, dient het gemeentebestuur de aanvraag te weigeren *“door middel van een bijlage 20”* dat *“desgevallend”* een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, laat enkel toe te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056, RvS 12 november 2013, nr. 225.455).

2.2. De Raad kan alleen maar vaststellen dat de verzoekende partij geen middelen opwerpt tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. In tegenstelling tot wat zij meent te kunnen doen gelden, kan artikel 8 van het EVRM slechts op dienstige wijze worden aangevoerd tegen een verwijderingsmaatregel. Het beroep in zoverre het is gericht tegen de eerst vermelde beslissing is dan ook onontvankelijk.

2.3.1. Wat de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, voert de verzoekende partij in een eerste middel onder meer de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, omdat niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij doet dit onder verwijzing naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State.

2.3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota wat volgt:

“Verzoekster werpt dit eerste middel uitsluitend op inzake het bevel om het grondgebied te verlaten dat vervat is in de weigeringsbeslissing van verwerende partij, en er dus één geheel mee uitmaakt.

Meer bepaald stelt verzoekster dat “het bevel om het grondgebied te verlaten niet gemotiveerd is”.

Dit is meteen ook de enige toelichting die verzoekster verschaft bij haar eerste middel, behoudens een citaat van een arrest van de Raad dd. 28 juni 2011.

Deze rechtspraak waarnaar verzoekster verwijst, en die zij citeert, is bovendien in casu niet van toepassing, daar de betreffende arresten betrekking hebben op beslissingen die genomen werden bij toepassing van artikel 52, §4, 5e lid van het KB van 8 oktober 1981, hetgeen in onderhavige zaak niet het geval is, nu de beslissing getroffen werd bij toepassing van artikel 52, §3 van het KB van 8 oktober 1981.

Uit hetgeen volgt zal overigens blijken dat dit eerste middel van verzoekster niet van aard is om de bestreden beslissing te vernietigen (of te schorsen).

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk: bewijs 2 jaar regelmatige ontmoetingen voorafgaand aan de aanvraag, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie

Deze overwegingen laten verzoekster toe om te achterhalen om welke redenen haar aanvraag door verwerende partij werd geweigerd.

Het staat onmiskenbaar vast dat verzoekster de motieven begrijpt en kan begrijpen die aan de beslissing van verwerende partij ten grondslag liggen. Het spreekt voor zich dat dezelfde wettelijke basis en motieven ten grondslag liggen aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Ook deze wettelijke basis en motieven zijn verzoekster derhalve genoegzaam gekend, nu zij deze door eenvoudige lezing van de bestreden beslissing verondersteld wordt te kennen.

Voor de goede orde benadrukt verwerende partij dat de wetsbepaling waarop verwerende partij zich gebaseerd heeft om deze beslissing uit te vaardigen vermeld is in de bestreden beslissing, met name artikel 52 §3 van het KB van 8 oktober 1981, hetgeen verzoekster ook door eenvoudige lezing te weten is gekomen.

Dit artikel vermeldt zeer duidelijk dat bij gebreke aan de mededeling van de bewijsdocumenten binnen de gestelde termijn, het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 zal weigeren, desgevallend met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze bewijsdocumenten, dewelke in de vorige paragrafen van ditzelfde artikel 52 worden opgesomd, werden ten overstaan van verzoekster ook zeer duidelijk weergegeven in de bijlage 19ter die haar op 22 februari 2013 werd afgeleverd, zoals supra reeds uiteengezet. In deze bijlage 19ter werd eveneens verwezen naar artikel 52 van het KB van 8 oktober 1981.

Verzoekster kan dan ook niet ernstig voorhouden geen kennis te hebben gehad van de verplichting om deze concrete stukken over te maken. Overigens werpt zij dit ook geenszins op in haar beroepschrift.

Verwerende partij heeft vervolgens in haar beslissing niets anders gedaan dan vastgesteld dat verzoekster deze bewijzen niet heeft overgemaakt, en derhalve binnen de gestelde termijn niet heeft voldaan aan de wettelijke verplichting om de gevraagde stukken voor te leggen.

In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld, mét verwijzing naar de wettelijke grondslag artikel 52, §3 van het KB van 8 oktober 1981, dat verzoekster heeft nagelaten de gevraagde bewijzen binnen de vastgestelde termijn voor te leggen, hetgeen verzoekster niet betwist.

Daarmee heeft verwerende partij genoegzaam aangetoond dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980, in casu voldaan is.

Verzoekster betwist overigens niet dat de beslissing tot weigering van verblijf zélf gebrekkig zou gemotiveerd zijn, of niet zou gemotiveerd zijn.

Verzoekster weidt in haar beroepschrift enkel uit over de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten, die vervat is in de bestreden beslissing en er onlosmakelijk mee verbonden is.

Zoals de Raad van State reeds diverse malen geoordeeld heeft, maken de beslissing tot weigering van verblijf én het bevel om het grondgebied te verlaten één geheel uit.

Verzoekster kan en moet er derhalve van uit te gaan dat hoger vermelde wettelijke en feitelijke motivering betrekking heeft op zowel de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden als op het bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien verzoekster niet betwist dat de beslissing tót weigering van verblijf rechtsgeldig gemotiveerd werd, geldt dit a fortiori ook voor het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij merkt op dat zij in casu dan ook een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet heeft gemaakt, door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. dit gelet op verzoeksters volstrekt illegale verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten houdt overigens geen permanente verwijderingsmaatregel in.

Vervolgens werd ook aan de materiële motiveringsplicht voldaan in de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt enkel op als annulatierechter in deze zaak, en kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing beoordelen, niet de opportuniteit ervan. Aangezien de bewoordingen gebruikt in artikel 52, §3 van het KB van 8 oktober 1981 met zich meebrengen dat verwerende partij over een appreciatiebevoegdheid beschikt wat het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft, kan verzoekster niet voorhouden dat verwerende partij gehouden zou zijn om de reden te geven waarom verwerende partij meent dat in casu een weigering tot verblijf van meer dan drie maanden vergezeld dient te gaan van een bevel.

Verwerende partij verwijst naar de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt:

"Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tót haar besluit is kunnen komen. (R.v.St. nr. 101.624 dd. 7 december 2001)"

(RvV nr. 1613 dd. 11 september 2007; RvV nr. 3437 dd. 7 november 2007; RvV nr. 3488 dd. 9 november 2007; RvV nr. 64 564 dd. 11 juli 2011)

De motieven zoals door verwerende partij uiteengezet in de bestreden beslissing volstaan opdat zou komen vast te staan dat verwerende partij geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat de aanvraag van verzoekster diende te worden geweigerd.

Er is bijgevolg om al deze redenen geen enkel bewijs van een schending van de materiële motiveringsplicht.

Verwerende partij verwijst tevens naar volgende rechtspraak:

"De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in

rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. " (RvV 30 november 2011, nr 71 263)

Zowel aan de formele als aan de materiële motiveringsplicht is derhalve voldaan.

[...]"

2.3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien, zoals reeds gezegd, dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verwerende partij niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens zij zich hierbij steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing. Zoals reeds werd gesteld laat het feit dat verwerende partij de aanvraag van verzoekende partij om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten heeft afgewezen niet toe automatisch te besluiten dat verzoekende partij niet legaal in het Rijk verblijft. Daargelaten de vraag of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, "*kan*" of "*moet*" worden genomen, dient verwerende partij in ieder geval de formele motiveringsplicht te respecteren. Het is trouwens slechts door het respecteren van deze verplichting dat kan worden vastgesteld of een beslissing al dan niet ingevolge een discretionaire bevoegdheid werd genomen.

Door uiteen te zetten dat het vaststaat dat verzoekende partij de motieven begrijpt en kan begrijpen die aan de beslissing tot weigering van verblijf ten grondslag liggen, dat verzoekende partij niet betwist dat zij de vereiste stukken niet heeft neergelegd en dat dezelfde wettelijke basis en motivering ten grondslag liggen aan het bevel om het grondgebied te verlaten, gezien de beslissing tot weigering van verblijf en dit bevel één geheel uitmaken, en dat, gezien zij over een appreciatiebevoegdheid beschikt wat het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft, zij dus niet gehouden is om de reden te geven waarom zij meent dat *in casu* een weigering tot verblijf van meer dan drie maanden vergezeld dient te gaan van een bevel kan de verwerende partij niet anders doen denken over hetgeen voorafgaat. Het weze herhaald dat het feit dat verwerende partij de aanvraag van verzoekende partij om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten heeft afgewezen niet toelaat automatisch te besluiten dat verzoekende partij niet legaal in het Rijk verblijft. Zij moet daarover motiveren, hetgeen zij niet heeft gedaan.

Verzoekende partij kan derhalve worden gevolgd in haar betoog dat verwerende partij met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan haar verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.3.4. Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft daarentegen wel een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de beslissing van 17 september 2013 houdende afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit

van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 17 september 2013 worden verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 17 september 2013 wordt vernietigd

Artikel 3

De vordering tot schorsing tegen de in artikel 2 vermelde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS